

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RÚBRIQUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parthal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Siraera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, D. Orrit i C. Puérolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Salvar boscos des del despatx

Una altra vegada, un estiu més. Ens hi hem acostumat de tal manera que ja no ens fixem en les xifres i, tret que les flames ens toquen de prop, ni tan sols parem atenció als números que consignen les hectàrees arrabassades pel foc. I enguany, com tots els anys, els Països Catalans han tornat a ser escenari propici per a la tragèdia dels incendis forestals. Hem tornar a sentir explicacions científiques: la facilitat del bosc mediterrani per a prendre, la conjunció de forces adverses que es dona a l'estiu... i altres molt més humanes: la gran majoria dels focs són provocats.

Un altre estiu la incomprensió. Piròmans, especuladors? Els que vivim la tragèdia des de la pantalla de televisió i practiquem l'ecologisme passiu, ni desfem ni fem, no podem entendre les causes que poden portar ningú a fer una cosa així. Jordi Peix, director general de Medi Natural de la Generalitat de Catalunya, posava la setmana passada el dit a la nafra quan indicava, parlant de l'incendi que va costar la vida a cinc persones a la localitat de Vespella de Gaià, que "al Pirineu el bosc és rendible, es valora i els agricultors el senten com a seu, a les comarques del sud aquest és un concepte que encara ha d'entrar a poc a poc".

El bosc s'ha convertit en una entitat aliena als homes que, no fa gaire, hi conviuen, treien rendiment de la fusta i la llenya que recollien i el veien com una entitat útil i productiva. La rendibilitat actual no és, la majoria de les vegades, més que la de constituir un paisatge de fons a urbanitzacions i càmpings, que el tenen com a decorat però no s'hi impliquen. Aquesta falta d'implicació degenera en una despreocupació que es converteix en la causa del 90% dels incendis.

La lliçó que se'n desprèn només és una: sense la recuperació del teixit humà i econòmic que vivia amb el bosc, mitjançant fórmules tradicionals o renovadores, la protecció de la natura és gairebé inviable. Els mètodes de

control que no tenen en compte aquest fet demostren ser, any rere any, ineficaços.

El País Valencià ha aportat enguany una bona prova a la comarca de l'Alt Palància, on els cent pobladors del municipi d'Arteas de Abajo hagueren de fugir sense cap ajuda enmig d'un foc que ja arribava al poble. Havien telefonat als responsables de la lluita contra el foc a Castelló i a València sense que ningú no els fera cas durant hores. Hores d'espera que es convertiren en angunioses i acabaren en una fugida per salvar la vida. Malgrat aquesta descoordinació evident, el conseller de Medi Ambient

de la Generalitat valenciana, Emèrit Bono, encara manifestà als mitjans de comunicació que les tasques de control i rescat en l'incendi es van realitzar "de manera molt correcta". Declaracions com aquestes no serveixen més que per desanimar les petites poblacions de muntanya i confirmar l'abandonament de què se senten víctimes. Un abandonament que és, també, l'abandonament del bosc que es vol protegir des de mapes i taules de despatx.

